

1766.

1. 763.

1. Davies, Joachim Georg: De differentiis jurisprudentiae
et politicae

2. Hackeman, Fr. Gode: De domini translatione in
pignore Germanico.

3° = 2. Uhlir, Joann Ludovicus: De similibus filio a patre
ad dignitatem doctoralem consequendam suppeditatis
non impediendis 2 exempl.

4. Wildenbagen, Hannes Augustus: Joanni Christiano Kochler

... supremos in jure honores ... congratulatus

5. Uhlir, Joann Ludovicus: Utroque gradus academici libere
1764. a patria potestate? disquirunt simulque ad D. H. Joann. Joann. Fr. Joann.
Christiani Kochleri ... 2 exempl.

1764. Davies, Joachim Georgius: De jure vindicandi servos
fugitivos

1765. Davies, Joachim Georgius: Meditationum ad praedictos,
quibus praecipue juris capita ex fontibus philosophici expli-
cantur.

1765.

2. Steincker, Wref Barth. Adolphus, 10: De praescriptione
jura naturali fundata.

3. Wache, Georgius Fridericus: De origine nobilitatis imperio-
rum.

1766.

Arnim, Albertus Henricus, ab: De legitima et actione
ad eam suppleendam per testamenti subscriptionem
mentisquam sublata.

1767.

Jarius, Frachinus Georgius: De jure reali in personis

1768.

Buchnerus, Dr. Samuel Fridericus: De usuris et mandato
solventis.

1769.

Jarius, Frachinus Georgius: De causis belli pro aliis
susceptis.

1772.

1. Cassus, Franciscus Ludovicus: De quatuor Tributis
ex Aegypto migrantibus frustra impaeto
2. Vargas, Iacobinus Georgius: De differentiis practi- volun-
tarii atque motu iusti.

1773.

1. Medikus, Georgius Samuel: De cautelis Fidei-
commissorum
2. Medikus, Georgius Samuel: De vera indole agrorum
rectigalium.

1774.

Darius, Iacobinus Georgius: De iusto termino solutionis,
quando in instrumento obligationis solutioni terminus
non est praefinitus.

1775.

Darius, Iacobinus Georgius: De interpretatione et extensio-
ne l. 2. C. de resciis-ventit.

17
2.
3.
176
17
8
17
17

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

1772, 1, 16
14

DISSERTATIO THEOLOGICO - EXEGETICA

DE

FVRTO ISRAELITIS EX AEGYPTO
MIGRANTIBVS FRVSTRA IMPACTO

*****

QVAM

ANNVENTE NVMINE

SVB PRAESIDIO

VENERANDI AC CELEBERRIMI VIRI

IOANNIS ISAACI LVDOVICI CAVSSE

S. S. THEOL. DOCTORIS AC PROFESSORIS PVBL. ORDINARI

REG. ALVMNORVM MAIORIS ET MINORIS POLONIAE

MAGNIQVE DVCATVS LITHVANIAE

EPHORI

DIE X. IVLII MDCCLXXII.

PVBLYCO ERVDITORVM EXAMINI SVBICIET

ET DEFENDET

AVCTOR

CHRISTIANVS ANDREAS HERBERGER

LESNA - POLON.

FRANCOVRTI AD VIADRV

XPIS IOANNIS CHRISTIANI WINTERI

ACAD. REG. TYPOGR.

17

DISPER VANO THEOLOGO. ET ALIIS

IN VITIO PRAESENTI
GYNOMICRA VIBEN
STRAMPACTO

*****

ANNEXTE VIBINE

LOMMI SPAN EVANGELICUM

APPELLO KANDIDATE VIBINE

CLAS VIBINE

V I R O

MAGNIFICO, PERILLVSTRI ATQVE GE-

NEROSISSIMO DOMINO

D O M I N O

ADAMO DE BRONIKOWSKI

SENIORI GENERALI EQVESTRIS ORDINIS

ECCLESIARVM REFORMATARVM PER

MAIOREM POLONIAM ET PRVS-

SIAM POLONICAM GRA-

VISSIMO

DOMINO HAEREDITARIO IN ORZESZOW

ZYCHLIN, IANOWICE, CRONGOLE

ETC. ETC. ETC.

MAECENATI SVO INDVLGENTISSIMO

OMNI PIETATIS CVLTV

PROSEQVENDO

EXIGVVM HOCCE SPECIMEN

ACADEMICVM

A 2

IN PVBLICVM
DEBITAE OBSERVANTIAE
DOCUMENTVM
CVM VOTO
OMNIGENAE PROSPERITATIS PERENNIS-
QVE
ILLVSTRISSIMAE EIVS FAMILIAE
SALVTIS
OFFERT AC CONSECRAT
AVCTOR
CHRISTIANVS ANDREAS HERBERGER.

DISSERTATIO THEOLOGICO·EXEGETICA
DE
FVRTO ISRAELITIS EX AEGYPTO
MIGRANTIBVS FRVSTRA
IMPACTO

AD
EXOD. III. 21. 22. XI. 23. COLL. CVM
CAP. XII. 35-36.

§. I.

Deplorari satis nequit, hoc praecipue nostro tempore permultos deprehendi audaces ac frivolos veritatum coelestium in S. Codice contentarum obtrectatores, qui omne acumen suum unice in id intendunt, ut Deo T. O. M. et sanctissimo ejus verbo contumeliam atque contemptum excitare, miserisque et incautos homines in partes suas pertrahere possint. Non tantum vias Domini imbecillitati hominum saepenumero imperscrutabiles impudenter cavillantur homines hi maleferiati, verum etiam praecipua Al-

tissimi nunquam non sancta, æqua ac salutaria, creberrime ludibrio exponere satagunt ceu minus dexrra et sanæ rationis principiis aperte contraria. Toxicum hocce morale maximam profecto Corporis Christiani partem nunc jam penetrare ac perrepere coepit, ita, ut non pauci hodie reperiantur, qui, non eodem repleti, male de Deo, viis ejus et verbo coelesti sentire, et pios sacrarum paginarum cultores perniciosis suis sophismatibus turbare soleant.

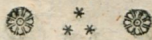
§. II.

Inter alia vafricitæ ac virulentæ lascivientium Dei obtrectatorum amaritudinis argumenta conspicitur etiam sinistra præcepti divini, quod Exod. cap. III. 21. 22. XI. 2. 3. coll. c. XII. 35. 36. legitur, interpretatio, qua populus israeliticus ad furtum in Aegypto ante abitum suum patrandum excitatus ab ipso Numine dicitur, eo, quod ab Aegyptiis varia pretiosa accipere et cum iisdem emigrare jussus fuerit; ubi temere additur, tale mandatum juri naturæ et omnibus æquitatis humanæ legibus quam maxime esse contrarium, ac proinde ex eo facile colligi posse qualis, absit blasphemia dicto! Israelitarum Deus fuerit, et quid de ejus ferendi leges ratione sentiendum sit. Ita v. g. auctor libri, cui nomen est: *Le Christianisme dévoilé: Le premier des ordres, qu'il leur donne (de Mose loquitur) de la part de Dieu, sût de voler leurs Maitres, qu'ils étoient sur le point de quitter. Lorsqu'il les eût ainsi enrichi des dépouilles de l'Egypte* — — —

Notum quoque est inter alias rationes, ob quas Marcionitæ V. T. malo principio a se adscriptum rejiciebant, et hanc fuisse, quod istud præceptum, cui nunc illustrando operam damus, contineat.

§. III.

*
**

7

§. III.

Cuiusque laus et gloria Summi Numinis curæ cordique est, is sine dubio hac et similibus frivolorum peccatorum cavillandi rationibus ac disteriis vehementer affligitur. Possit ne enim, quæso, Deus in æternum sanctissimus et iustissimus, qui omnem omnino injustitiam et inique agendi rationem non tantum severe ac fortiter prohibet, verum etiam, teste naturali rationis lumine et revelatione, gravi plectit modo, iniquum ejusmodi populo suo dare consilium, eumque ad injuste agendum permoveere? Hoc sane possibile non est nec ulla veritatis historica specie exhiberi potest. Nonne Deus aperte sibi contradiceret (quod absonum est de Deo cogitare) si aliquid juberet, quod non solum secundum revelatum codicem, sed etiam secundum naturæ legem, cujus ipse quoque auctor est, et quam omnibus omnium hominum cordibus tam firmiter impressit, fieri nullo plane modo potest? Certe mens abhorret talia Deo maxime indigna summasque ejus perfectiones minime decentia credere vel affirmare velle.

Non altissimi proinde Numinis præceptum incusandum est, quod semper manet innocentissimum, sed adversariorum nostrorum iniqua et male sana S. Literas interpretandi et explicandi ratio culpanda est, quæ mandatum hocce divinum in sinistram partem sumendo ansam calumniandi arripit.

§. IV.

Audiamus autem ante omnia ipsam Mosis relationem, ut hanc quæstionem eo solidius dijudicare possimus. Cap. III. 21. 22. ita loquitur Deus ad Moysen servum suum:

red-

reddam vero gratiosum populum illum in oculis Aegyptiorum; sic fiet, quum abibitis, ut non abeat vacui. Petet enim unaquæque a vicina sua et ab hospita domus suæ instrumenta argentea, et instrumenta aurea et vestimenta, quæ imponentes filiis vestris et filiabus vestris spoliabit Aegyptium; seu potius: tuto exhibitis ex Aegypto vel ab Aegyptiis. Cap. XI. 2. ita loquitur Deus: loquere nunc audiente hoc populo, ut petant quisque ab amico suo et quæque ab amica sua instrumenta argentea et instrumenta aurea. Tandem cap. XII. 35-36. narratur: filios Israelis fecisse secundum edictum Moysi petiisse enim ab Aegyptiis instrumenta argentea et aurea, et vestes, et Deum reddidisse gratiosum populum hunc ante oculos Aegyptiorum, adeo ut dederint iis petentibus, et ita spoliaverint Aegyptios; seu potius: tuto exiverint ab Aegyptiis.

§. V.

Præcipua, ut par est, piorum S. codicis interpretum cura hic quam maxime versatur in purgando a crimine furti Israele, ne videatur justissimum Numen populo suo aliquid præcepisse, quod iuri naturali et revelationi contrarium sit nobisque offendiculo esse possit. Sunt, qui hoc mandatum ex eo defendere conantur, quod, teste Aristone Iuris consulto, apud Gellium noct. attic. lib. XI. cap. XVIII. forta apud veteres Aegyptios fuerint licita et impœnita. Ast ficulnea nobis videtur hæc ratio. Actio enim illicita erroneo ac vitioso aliorum exemplo legitima fieri nequit. Alii, præeunte Iosepho, putant, Hebræos res Aegyptiorum non invitis Dominis, sed ipsis consentientibus abstulisse, supponentes, eas Israelitis dono fuisse datas, vel benevolentia vel metu. Augustinus lib. XXII. contra Faustum cap. LXI. existimat: *Dri manda-*

mandatum hanc Israelitarum actionem legitimam reddidisse: quod faciendo Moses, inquit, usque adeo non peccavit, ut non faciendo peccaret. Deus enim iusserat, qui utique novit non solum secundum facta, verum etiam secundum cor hominis, quid unusquisque vel per quem perpeti debeat. Carnalis itaque adhuc ille populus erat, et rerum terrenarum cupiditate occupatus, Aegyptii vero sacrilegi et iniqui; nam et auro illo, hoc est, Dei creatura male utentes, ad Creatoris injuriam suis idolis serviebant: et homines peregrinos labore gratuito injuste ac vehementer adflixerant etc.

Hæc verba abunde indicant, Augustini mentem non esse, Deum Israelitis præcepisse rem injustam, sed potius hanc actionem justam fuisse, nullamque læsionem Aegyptiorum illicitam involvisse.

Pari modu auctor libri Sapientiæ cap. X. 17. Iræ næus *advers. Hæres.* lib. IV. cap. XLIX., Tertullianus *quæstione XXIII.* in Exodum, Epiph. in Ancor. n. 12. 13. et Hær. 66. n. 71. et Philo in *Vita Moysi* lib. I. huic mandato præsidium quæerunt. Nemo Clemente Alexandrino brevius et solidius has complexus est rationes: *Non, inquit Strom. I. (hoc factum est) propter avaritiam, ut dicunt accusatores; neque enim Deus eis aliena persuasit concupiscere; sed primum quidem earum, quas omni tempore Aegyptiis præbuerunt, operarum ac servitiorum necessariam mercedem referentes; deinde etiam se quodammodo ultri sunt, Aegyptiis ut avaris par pari referentes prædæ exportatione, sicut illi Hebræis prius molestiam attulerant, redigendo eos in servitum. Sive ergo ut in bello quis hoc factum esse dixerit: res hostium victoriæ jure auferre volebant, ut potentiores inferiorum; belli autem justa erat causa. Supplices propter famem Hebræi venerunt ad Aegyptios: illi autem*

B

tem

tem hospites redactos in servitutem, instar mancipiorum servire coegerunt, ne mercedem quidem eis solventes. Sive ut in pace mercedem prædam ab inuitis acceperunt, qui longo tempore non solvebant, sed ipsos ea privabant.

§. VI.

Sed missis his rationibus, progredior ad eam enumerationem, quæ in *mixtis dissertationibus et judiciis VIII. partibus in 8vo Berolini ante paucos annos germanice in lucem emissis*, Tom. II. parte VI. pag. 372. prostat, et me quidem iudice lectoris attentione digna est, siquidem nos docet, populum israeliticum omnia ea, quæ jussu Dei ab Aegyptiis mutuo accepit, non dolo aliquo nec clanculum accepisse; verum coram iudicio, jure civili, pro oppignoratione domuum, hortorum, pratorum, agrorumque suorum mutuo impetrasse; Aegyptios autem in terra Gosen Israelitas inter habitantes id eo lubentius fecisse

I. Quoniam certissime sciebant, res oppignoratas multo præstantiores esse rebus suis mutuo datis populo israelitico, ac proinde nullum sibi ex actione hacce forensi emergere posse damnum.

II. Quoniam optime cognoscebant, se ex societate Israelitarum, quos inter degebant, magnum semper cepisse fructum in terra Gosen, eo, quod nullis, quæ reliquos Aegyptios extra Gosenem habitantes oppresserant, plagis * unquam tacti fuerint, atque ita omnia sua una cum integra corporis sui sanitate conservaverint.

Hanc itaque ob rationem nullo modo dici posse, Aegyptios ab Israelitis fuisse deceptos aut fraude circumventos, quinimo Aegyptios magnum ex abitu Israelitarum in-

sequente

* Quod ad hoc Ven. Auctoris argumentum attinet, observo, quæstionem oriri, num id tuto comprobari possit? Nam defectus plagiarum tantum ad Israelitas restringitur, ut patet ex cap. IX. 4. 6.

*
**

sequente tempore hausisse commodum, eo, quod omnia ab Israeli tis abeuntibus derelicta in eorum devenerint potestatem, et eo ipso Aegyptii ditiores redditi fuerint quam antehac fuerant. Quam ob rem nullum esse dubium, quin Aegyptii Israelitarum (ut loqui solemus) creditores, subitaneum Israelitarum abitum duplici modo urserint, nec aliquid ab illis reposcere voluerint, ut modo omnibus relictis Bonis eorum immobilibus, per duo et quod excurrat secula strenue cultis, integre frui possent. Magnam tamen hoc non obstante Aegyptios terræ Gosenæ Israelitis abiturientibus exhibuisse gratiam seu benevolentiam, eo, quod talia ipsis dederint, quæ secum asportare et in itinere suo per deserta optime adhibere et in usus suos convertere poterant, quibus si destituti fuissent, magnum in diversis rebus necessariis defectum passi fuissent, coacti omnia sua bona immobilia Aegyptiis relinquere et nihil prorsus sibi porrigentibus vel mutuo dantibus. Hinc et Aegyptii mutuo dantes, et Israelitæ mutuo accipientes varia sibi necessaria, ex transactione hacce forensi, utilitatem ingentem ceperunt, nec Aegyptii Israelitis furtum aliquod vel dolum exprobrasse leguntur. *

Quibus omnibus eleganter deductis, adnectit **Cl.**
Auctor non injucundam meditationem suam duplicem:
1) quod vasa aurea et vasa argentea ex intentione **Omni-**
B 2 scii

26. X. 23. non ad Aegyptios aliquos refertur, quod tamen, me saltim iudice, si res ita sese habuisset, Moses silentio non præterisset,

* Traditio de Aegyptiis Iudæos apud Alexandrum furti accusantibus, cujus Gemara Babyl. mentionem facit et ad quam Tertullianus c. Marcion, lib. II. c. 20. respicere videtur, neque certa, neque opposita est huic assertioni, in qua de Aegyptiis temporibus quo res peracta est, coetaneis loquor.

scii ab Aegyptiis mutuo acceperint Israelitæ, ut cultui Dei publico in deserto instituendo prodesse possent. 2) Quod vestimenta varia sumserint, ut sibi et liberis suis in deserto prodesse, siquidem verosimile non sit, vestes Israelitarum (ut Iudæi credunt) per 40. annos constanter durasse; ex mutuo acceptis vero Aegyptiorum vestibus refarcire nunquam non potuisse defectum suorum in Aegypto comparatorum vestimentorum. Hæc omnia pulchre, ut sciet, Ven. Auctor deducit exornatque.

§. VII.

Sincere fateor, me ex lectione enucleationis hujus exegeticæ magnam profecto cepisse voluptatem, quam et cum amicis quibusdam citra moram communicavi, ut et illos ea recrearem. Nemo non novam hanc interpretandi viam collaudavit. Dum autem hæc omnia legi, relegi, relegendoque ulterius indagavi, objecit se mihi unum alterumque dubium paucis hic manifestandum.

§. VIII.

Si scilicet memorata contextus nostri enucleatio, sane jucunda, tam immota flaret, ut putat Ven. Auctor, quare quæso

1) diceretur, Dominum Israelitis Aegyptiorum gratiam conciliaisse? Ex hypothesi allata citra Altissimi operavorticordem lucri cupido et grati animi consuetudo abiturienti Israeli favorem Aegyptiorum conciliaffet.

2.) Quare præterea affirmaretur, unamquamque feminam israeliticam a feminis vicinis Aegyptiacis expetivisse vasa et vestimenta? Ex memorata hypothesi transactio forensis quam maxime a Maribus israeliticis cum Maribus Aegyptiacis peragi debuisset, utpote qui in omnibus ubique gentibus res publice transigendas suscipere soleant.

3.) Imo

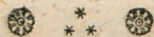
3.) Imo nec hoc modo, si res cum maribus transacta fuisset, ut forte quis ex cap. XI. 2. ubi masculorum et feminarum sit mentio, monstrare posset, res ex allata Ven. Auctoris sententia bene successisse dici posset, quia cap. XI. asseritur, rem hanc in ipso ferme abitus Israelitarum articulo peractam fuisse atque ita coram iudicio solenni transigi vix ac ne vix quidem potuisset, perturbatis haud dubie ob crebras plagas et Aegyptiis et Israelitis.

4.) Vox נצלה nonnullis quoque circa allatam hypothesein dubium movere posset, siquidem ex ea constare videatur, res ablatas ab Israelitis Aegyptios pauperiores, non ditiores, ut hypothesis vult, reddidisse. Verosimile praeterea non est, Iudices a Pharaone constitutos talem transactionem solennem permisisse.

§. IX.

Meo sensu Israel abituriens et memorata vasa cum vestimentis ab Aegyptiis mutuo accipiens, haudquaquam furti argui potest, tamen nulla praecesserit transactio publica judicialis seu forensis, quae ob temporis angustias vix institui potuit, nec a feminis, ut hic tamen rotunde narratur, sed a maribus solis, fieri debuisset. Non injucunde quidem, sed tamen ex ingenio tantum et absque omni facrarum literarum auctoritate seu testimonio negotium hoc forense huc attulit. Deus pro vorticordi gratia sua, quae cap. III. v. 21. omnino innuitur, peculiarem Aegyptiis erga Israelitas indiderat favorem, ut feminæ Israelis et postea etiam nonnulli mares (qui juxta cap. XI. v. 2. ob festinationem accelerandam feminis succurrebant) eo certius impetrarent, quod privatim (ut litera historiae simpliciter indicare videtur) per amicabilem (ut vero

simile est) transactionem * postulare a vicinis suis a Deo per Mosen iussi fuerant. Postulata vasa et vestimenta citra tergiversationem a matronis ægyptiacis petentibus matronis israeliticis porrigebantur in scis forte maribus, ut nunquam fit. Mares dehinc videntes favorem Aegyptiorum haud dubie etiam a maribus ægyptiacis familia petentes, pari facilitate excipiebantur. Verosimiliter pretiosa illa hoc modo mutuo data sunt Israelitis, ut illi Deo suo majori cum pompa et splendore servirent, indulgente tandem Pharaone. Vide cap. XII. 24. Ubi postrema plaga intensissima, quoad primogenitos interentos, Aegypto, supervenit, Israel fortiter expellebatur, haudquaquam iustus, ut mutuo accepta relinqueret. Terror maximus Aegyptios occupaverat, ne toti deleterentur, atque ita libere excesserunt Aegypto Israelitæ partim ob terrorem perculsorum Aegyptiorum, partim ob favorem creditorum suorum Deo conciliatum; creditores vero nulli dubitabant, quin bona immobilia abiturientium haud dubie essent accepturi pro vasis et vestimentis suis Israelitis concessis et relictis, si isti non redirent. Hinc de furto ullo nulla ullibi fit mentio, nec tale veri nominis hic commissum a modesto et æquo lectore dici potest.

§. X.

Præcipua, ni fallor, causa quæ hic multis historiæ hujus Lectoribus suspicionem furti ingessit, videtur mihi esse error aliquis exegeticus circa vocem ונצלרם quam communiter per: *et spoliabitis*: vertunt affirmantes hic 1 conversivum et præteritum in Pihhel occurrere, quod *spoliationis* vim in se contineat, ab inusitato נצל. Auctor supra

* Si quis et hanc inficietur, non multum ei adversabimur, perspicue enim illa monstrari nequit,

supra memoratus affirmat, nunquam in Sacro Codice hanc vocem de injusta spoliatione sumi, quod ex locis Gen, XXXI. 9. et 2 Chron. XX. 25. patere credit; Mosen igitur hac voce id innuere voluisse: *Vos Israelitæ non cogemini redere ab Aegyptiis mutuo accepta, et quasi, non revera, spoliabitur ea.* Meo sensu non forma *Pihel*, sed *Niphal* passivum cum *Vav* conversivo præteriti hic admittatur necesse est, et convertatur: *et liberabimini ab Aegyptiis*: id est, ego id vi mea efficiam, *ut libere evadere et tuto excedere Aegypto possitis.* Tantum terrorem postrema plaga mea Aegyptiis incutiam, ut percussis vehementissime omnia sua vobis mutuo data libenter oblivioni sint tradituri et unice hoc anhelaturi, ne toti cum integra profapia sua intereant, atque ita vos, me auctore et conciliatore, immunes ac liberi evadatis et nunquam amplius ab Aegyptiorum crudelitate vexabimini.

§. XI.

Sic itaque nec vox hæc *וְצַלְמָהּ* nec verus rei situs Israelitas furti arguere amplius poterit. Non vox hæc, quia juxta expositionem modo adductam nullam spoliationem in sinu suo fovet, sed potius *evasionem* seu *liberationem* indicat; nec verus rei situs, nam citra pactum forense amicabilis transactio privata instituta fuisse videtur, vi cujus bona Israelitarum immobilia derelicta nulli nisi liberalibus Israelitarum amicis ægyptiacis concedi poterant, quique haud dubie ex amicabili hacce transactio, scripto aliquo forte roborata sive testibus præsentibus firmata, permagnam ceperunt * utilitatem, atque ita abundanter vasorum et vestimentorum habuerunt pretium.

Nec

* An debitor patria sua forti manu expulsus et creditori suo plus acre suo alieno relinquens furis cognomine insigniri potest?

Nec obest nobis constructio hebræa dicti verbi cum אֶת־מִצְרַיִם, siquidem ea non semper *Accusativum* prævi verbi activi in sinu suo gerit, verum etiã haud raro significationem præpositionis *a* vel *ex* in se continet: *ex Aegypto vel ab Aegyptiis*: ut ex quovis Lexicographo patet, atque ita exitus contextus nostri biblici talis erit: non clanculum, non teste, sed aperte coram omnibus insipientibus imponetis vasa et vestimenta ab Aegyptiis accepta filiis et filiabus vestris, et, nemine vos impediante, libere emigrabitis ex Aegypto, et a iugo vobis et Majoribus vestris ultra duo Secula imposito simul liberabimini.

§. XII.

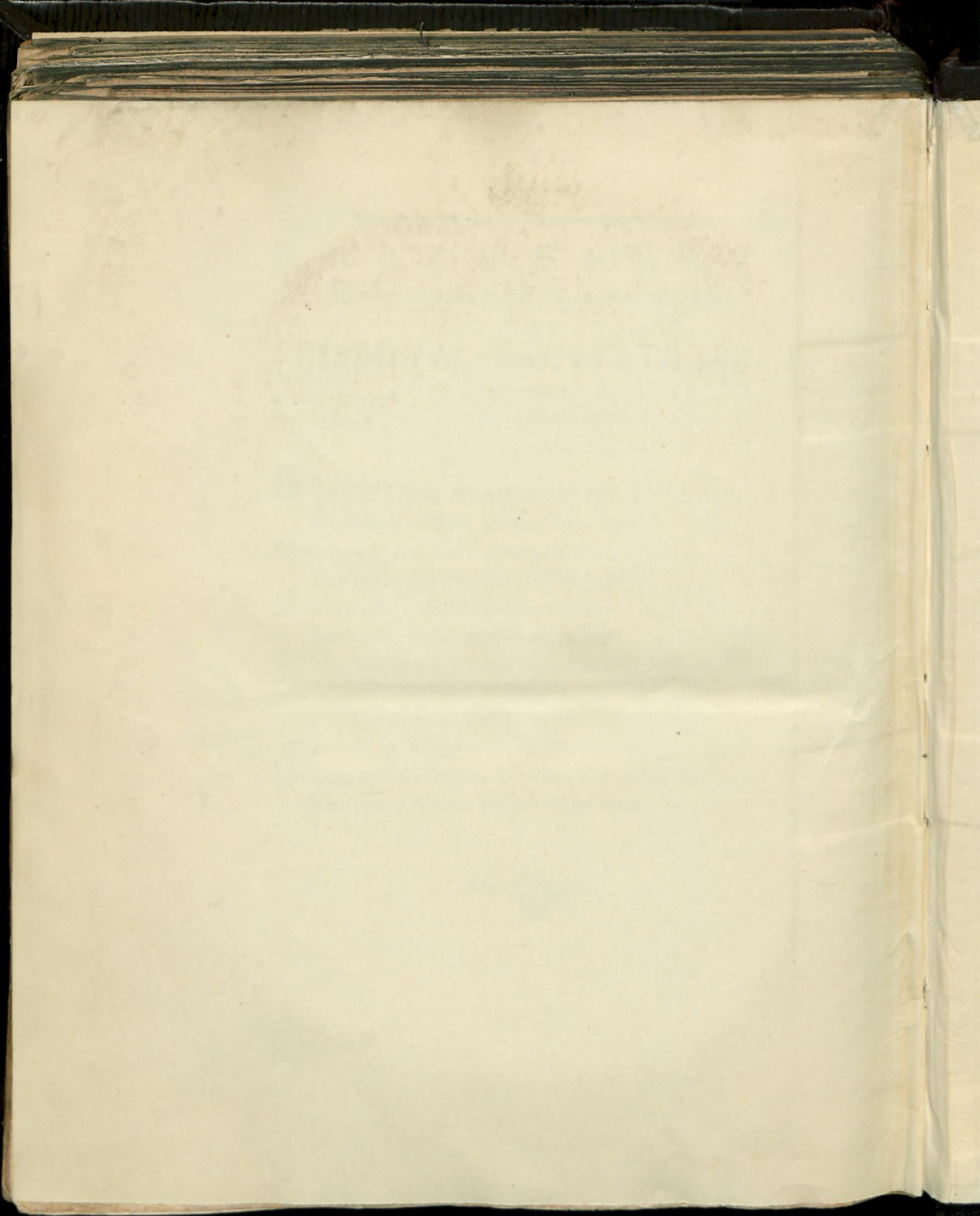
Quis ex hisce miram Dei providentiam et perennem ejusdem bonitatem non perspicit? Cum lateres ob crudelitatem Aegyptiorum duplicarentur, veniebat Moses et prædicebat fratribus suis instantem laborum intolerabilem finem. Cum Pharao fortiter mancipia sua israelitica retinere vellet, multis et diris plagis a proposito suo atroci avellebat. Cum Israelitæ fati diu vexati ac pressi, vacuis manibus sine ulla exantlatorum laborum suorum mercede Aegyptum deferere juberentur ab injustissimo Regum, proprii subditi eius ægyptii sponte ipsis ex bonis suis multa necessaria et pretiosa suppeditare permovebantur, ut Israel ultra ducentos annos tristitia in Aegypto affectus, tandem ex Aegypto lætus emigrare et molestias perpeffas oblivioni dare posset. Sic omnis bona causa tandem triumphat, et post multa nubila jucundus conspicitur Phœbus.

ULB Halle

3

004 393 171

f TA → α
neu 7+ 10 Stück verknüpft.

1772, 11 16
74

DISSERTATIO THEOLOGICO - EXEGETICA

DE

FVRTTO ISRAELITIS EX AEGYPTO MIGRANTIBVS FRVSTRA IMPACTO

*****

QVAM

ANNVENTE NVMINE

SVB PRAESIDIO

VENERANDI AC CELEBERRIMI VIRI

IOANNIS ISAACI LVDOVICI CAVSSE

S. S. THEOL. DOCTORIS AC PROFESSORIS PVBL. ORDINARIJ

REG. ALVMNORVM MAIORIS ET MINORIS POLONIAE

MAGNIQVE DVCATVS LITHVANIAE

EPHORI

DIE X. IVLII MDCCLXXII.

PVBLICO ERVDITORVM EXAMINI SVBIICIET

ET DEFENDET

AVCTOR

CHRISTIANVS ANDREAS HERBERGER

LESNA - POLON.

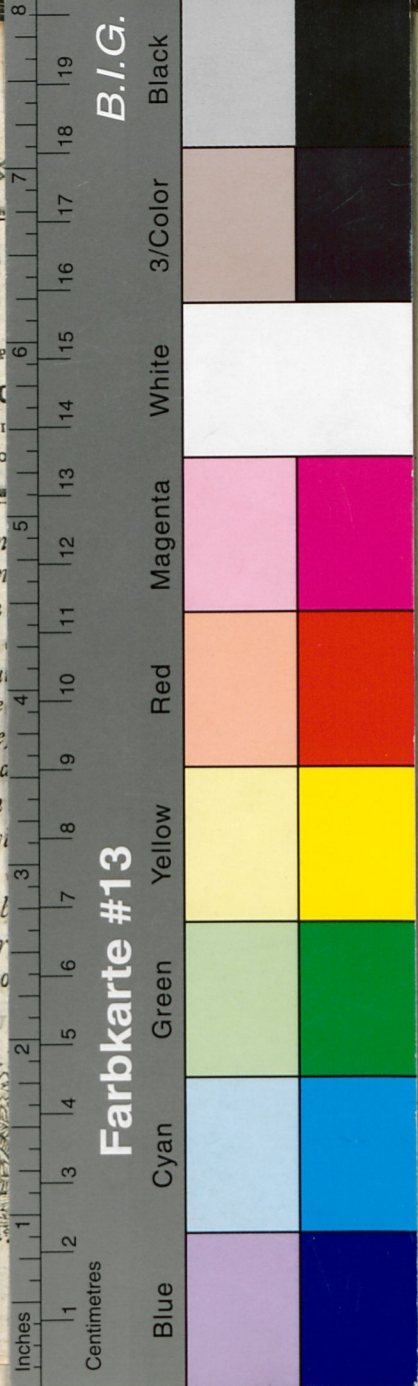

FRANCOFVRTI AD VIADRVM

TYPIS IOANNIS CHRISTIANI WINTERI

ACAD. REG. TYPOGR.

ZVHALLE

B.I.G.

Farbkarte #13